

La cançó que esdevingué un himne

"You'll never walk alone" (Richard Rodgers, Oscar Hammerstein II; 1945)

La cançó "You'll never walk alone" (en català, "Mai caminaràs sol") fou composta per Richard Rodgers (música) i Oscar Hammerstein II (lletra) pel musical *Carousel*, que es va estrenar a Broadway el 1945.

El treball de 1945 adaptava una obra teatral de 1909, *Liliom*, escrita pel dramaturg hongarès Ferenc Molnár. A *Carousel* es tractava la història d'amor establerta entre Billy Bigelow, un treballador d'una atracció de cavallets, i Julie Jordan, una molinera. Per poder treure de la misèria a Julie i al seu fill no nascut, Billy intenta dur a terme un robatori que va malament. Un cop al cel, se li dona l'oportunitat de tornar a la terra i fer les coses bé.

Inicialment, els creadors de *Carousel* eren reticents a comprar els drets d'adaptació de *Liliom*. Molnár havia rebutjat el permís per adaptar l'obra en el passat. A més, el final original de l'obra es considerava depriment per un musical. Finalment, van adquirir els drets i l'equip va trasplantar l'entorn de Budapest (Hongria) a la costa de Maine (Estats Units). També van afegir llargues seqüències de música i van fer que el final fos més esperançador.

Dins de l'obra, "You'll never walk alone" s'interpreta com una cançó de consol.

La melodia comença de manera suau i inicia una línia ascendent que transmet resiliència i ascens emocional.

El clímax melòdic arriba amb l'última repetició del vers, quan s'interpreta "Mai caminaràs sol" amb més intensitat emocional i dinàmica. La lletra transmet un

missatge d'esperança, solidaritat i resistència. Parla d'afrontar les dificultats amb coratge i esperança, promet que no estaràs sol: "Quan caminis a través de la tempesta,

mantingues el cap ben alt,

i no tinguis por de la foscor.

Al final de la tempesta,

hi ha un cel daurat,

i el dolç cant platejat d'un rossinyol.

Camina a través del vent,

camina a través de la pluja,

encara que els teus somnis siguin sacsejats i colpejats.

Camina, camina amb esperança al cor,

i mai caminaràs sol.

Mai caminaràs sol".

Christine Johnson fou la primera intèrpret del musical i Frank Sinatra el primer artista que va portar la cançó a les llistes d'èxits estatunidenques aquell mateix any.

Altres intèrprets emblemàtics foren Louis Armstrong, Barbara Streisand, Aretha Franklin i Elvis Presley, els quals van aportar versions en clau de jazz, de pop o de gòspel.

El 1963, la banda de Liverpool Gerry and the Pacemakers va fer una versió que va arribar al número 1 de les llistes de vendes al Regne Unit. La versió també va ser un èxit a Austràlia, Nova Zelanda i Irlanda.

La cançó va ser adoptada pels aficionats del Liverpool FC com un himne oficial a Anfield. Sona abans de cada partit.

Des d'aleshores, la cançó s'ha convertit en un himne global al món de l'esport. A més del Liverpool, també la canten amb fervor diversos clubs de Països Baixos, Alemanya, Itàlia, Bèlgica, Àustria i altres països.

Va ser una de les primeres cançons populars que els fans van entonar col·lectivament als estadis de futbol per crear un ambient commovedor.

El 6 de febrer de 1958, després de jugar un partit a Belgrad (contra l'Estrella Roja), l'avió que transportava el Manchester United es va estavellar en intentar enlairar-se a una pista gelada a Múnic.

Van morir 23 persones, inclosos vuit jugadors, tres directius, vuit periodistes i dos membres del cos tècnic.

Es va difondre que els aficionats del Manchester United varen cantar "You'll never walk alone" per rebre l'equip en el primer partit després de l'accident aeri. Malgrat que hagués estat un bonic homenatge, no hi ha cap prova ni documentació fiable (articles contemporanis, gravacions, registres oficials) que ho demostrï.

El que sí que és cert és que la cançó es va cantar durant els anys següents a Old Trafford com a mostra de tribut als anomenats Busby Babes (un equip molt jove que entrenava Matt Busby), i que aquesta tradició fou després assumida pel Liverpool.

Quan el Liverpool va llençar la seva versió el 1963 i la va convertir en un himne formal, els seguidors del United van deixar de cantar-la. “You'll never walk alone” es va associar definitivament amb els reds.

Malgrat que jo mateix vaig jugar a futbol fins als cinquanta anys i en soc aficionat, m'estimo més veure els partits per televisió assegut tranquil·lament al sofà i amb una cerveseta al costat. No obstant això, xalaria per ser a Anfield abans de començar un partit i afegir la meua veu a la dels milers de fans que la canten enfervorits.

Crítica elaborada per Antonio León Huguet de la **Biblioteca Municipal de Cervelló** en el marc del projecte Va de música.